

Arrest

nr. 227 858 van 23 oktober 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ
Broustinlaan 88/1
1083 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 28 januari 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 januari 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 juni 2019 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 29 juni 2019.

Gelet op de beschikking van 7 augustus 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 september 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. SAKHI MIR-BAZ.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek).

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van onderhavig verzoek om internationale bescherming geen bijkomende inhoudelijke verklaringen afgelegd en heeft hij evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn huidige vijfde volgend verzoek om internationale bescherming steunt op motieven die hij vanaf zijn vierde volgend verzoek heeft uiteengezet, namelijk zijn verblijf in Iran en de problemen die hij in Afghanistan zou kennen omwille van de beweerde beroepsactiviteiten van zijn vader en oom. Daarnaast voert hij een geheel nieuw vluchtmotief aan en verklaart hij heden enkele jaren geleden homoseksueel te zijn geworden.

Verzoekers vierde volgend verzoek werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. 183 050 van 27 februari 2017 omdat geen geloof werd gehecht aan zijn nieuw opgedist vluchtrelaas, waaronder zijn verblijf in Iran, en omdat er voor burgers in Kabul geen reëel risico is op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Ter ondersteuning van zijn huidig vijfde volgend verzoek legt verzoeker de volgende documenten neer: een attest van de Afghaanse ambassade, een begeleidende brief van 'vluchtelingenwerk', een akte van een partnerregistratie en een huwelijksboekje.

3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk."

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van (oud) artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013,

noch op de draagwijdte van het onderzoek van de commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

4.1. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot de conclusie komt dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die zijn kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij geen valabele argumenten bijbrengt ter ontkrachting of weerlegging van de gedane bevindingen van de commissaris-generaal. Verzoeker komt in wezen niet verder dan het volharden in zijn verblijf in Iran en in zijn nieuw afgelegde verklaringen omtrent zijn homoseksuele geaardheid, het vergoelijken van de gedane vaststellingen en het tegenspreken en bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waarmee hij echter deze bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

De in het verzoekschrift ontwikkelde argumentatie dat hij in het verleden niet gedurfd heeft om de waarheid te vertellen over zijn seksuele geaardheid omdat zijn raadsman van Afghaanse origine was, is niet meer dan een gekunstelde post-factum verklaring en overtuigt de Raad allerminst. Van verzoeker kan en mag redelijkerwijs verwacht worden dat hij zijn seksuele geaardheid, zo dit op enige waarheid zou berusten, reeds in het kader van zijn vorig verzoek zou hebben aangekaart daar hij luidens zijn verklaringen al enkele jaren geleden homoseksueel zou zijn geworden. De behandeling van een verzoek om internationale bescherming geschiedt in vertrouwen en wantrouwen is geen reden om in het onthaalland onjuiste informatie omtrent het asielrelaas te geven. De medewerkingsplicht vereist van verzoeker dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijk informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas.

Verzoeker gaat met zijn betoog overigens voorbij aan de overige in de bestreden beslissing gedane pertinente vaststellingen. Zo weet verzoeker slechts weinig doorleefde en vage antwoorden te geven over de bewustwording van zijn geaardheid en legt verzoeker ongeloofwaardige verklaringen over de beweerd seksuele betrekkingen die hij in Iran (wiens verblijf aldaar overigens reeds in het kader van zijn vorig verzoek ongeloofwaardig werd geacht) zou hebben gehad met andere mannen.

Verder wordt in de bestreden beslissing op goede gronden vastgesteld dat alles er op wijst dat verzoeker louter om opportunistische redenen met S.Z. huwde in Nederland. Behoudens loutere kritiek brengt verzoeker geen concrete elementen bij die de desbetreffende pertinente en deugdelijke vaststellingen, die alles grondslag vinden in het administratief dossier, weerleggen of ontkrachten.

Daar geen geloof wordt gehecht aan verzoekers beweerd homoseksualiteit, is de verwijzing van verzoeker naar rapporten betreffende de problematiek van homoseksualiteit in Afghanistan irrelevant.

Waar verzoeker oppert dat hij volledig vervreemd is van de Afghaanse samenleving omdat hij daar heel lang niet gewoond heeft (verzoekster geeft aan 8 jaar in België en jarenlang in Iran te hebben verbleven) en stelt bij een eventuele terugkeer gemarginaliseerd te zullen worden door zijn landgenoten, wijst de Raad er op dat verzoeker zijn vrees in concreto dient aan te tonen. Verzoeker blijft hier echter in gebreke nu hij louter verwijst naar het rapport "Treatment van Returnees". Nergens uit zijn verklaringen is echter gebleken of en wat verzoeker dient te vrezen en dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan ook werkelijk problemen zal kennen omwille van het feit dat hij er lange tijd niet heeft gewoond. De Raad herhaalt bovendien dat zowel de commissaris-generaal als de Raad reeds in het kader van zijn vorig verzoek geen geloof hechtten aan zijn beweerd verblijf in Iran. Verzoeker brengt geen concrete elementen bij waaruit kan blijken dat hij bij terugkeer naar Afghanistan omwille van zijn langdurige afwezigheid (anders) gepercipieerd en geviseerd zal worden. Verzoeker toont op geen enkele manier aan dat zijn afwezigheid in Afghanistan voor hem risico's inhoudt en dat hij zijn leven in Afghanistan niet opnieuw zou kunnen opnemen.

De opmerking als zou de ambtenaar vooringenomen geweest zijn, is niet meer dan een blote bewering. De elementen die verzoeker daartoe aanvoert, betreffen loutere vaststellingen door de commissaris-generaal gedaan. Het feit dat deze in verzoekers nadeel spelen, is geen aanwijzing van enige bevooroordeeldheid. Een ambtenaar van het Commissariaat-generaal heeft trouwens geen enkel belang bij de aard van de beslissing die de commissaris-generaal neemt, waardoor niet kan worden ingezien hoe deze in casu bevooroordeeld zou zijn geweest.

Zijn verwijzing naar rechtspraak van de Raad van State aangaande het algemeen rechtbeginsel 'fraus omnia corrumpit' is niet dienstig vermits in casu geen toepassing gemaakt wordt van voormeld beginsel.

4.2. Wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, blijkt uit de bestreden beslissing en het administratief dossier dat verzoeker afkomstig is uit de stad Kabul alwaar er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van het leven of de persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt geen concrete gegevens aan die vermogen aan te tonen dat de door verweerder aangebrachte informatie onjuist of achterhaald is en dat er zich een andere conclusie opdringt. Integendeel, verzoekers informatie ligt in dezelfde lijn als deze van verweerder.

Verzoeker toont evenmin persoonlijke omstandigheden aan die in zijn hoofde het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen.

5. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 19 juni 2019, voert verzoekende partij aan dat zij een aanvullende nota wenst neer te leggen. Zij wijst op haar seksuele geaardheid en wijst erop dat er niet werd geantwoord op de argumenten van het verzoekschrift. Verzoekende partij beklaagt zich er ook over dat naar aanleiding van haar volgend verzoek bepaalde vragen niet werden gesteld, aangezien het probleem ook is dat zij intussen vervreemd is van haar gemeenschap in Afghanistan. Zij is immers al 9 jaar in België en voorheen 24 jaar in Iran. Verzoekende partij meent dat daaraan niet kan getwijfeld worden nu zij duidelijk een Iraans accent heeft. Verzoekende partij meent dat deze elementen al voldoende zijn om haar te erkennen of subsidiaire bescherming toe te kennen. Tot slot dient de situatie in Kabul geactualiseerd te worden zodat haar dossier teruggestuurd moet worden.

4.2.1. De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete en valabele elementen bijbrengt die vermogen afbreuk te doen aan de in de voormelde beschikking opgenomen grond.

Zo herhaalt verzoekende partij op algemene wijze dat zij vervreemd is van haar gemeenschap in Afghanistan daar zij al 9 jaar in België verblijft en voordien 24 jaar in Iran heeft verbleven, doch ze gaat evenwel niet in op de grond in de beschikking van 19 juni 2019 waar in dit verband het volgende wordt vastgesteld: *“Waar verzoeker oppert dat hij volledig vervreemd is van de Afghaanse samenleving omdat hij daar heel lang niet gewoond heeft (verzoekster geeft aan 8 jaar in België en jarenlang in Iran te hebben verbleven) en stelt bij een eventuele terugkeer gemarginaliseerd te zullen worden door zijn landgenoten, wijst de Raad er op dat verzoeker zijn vrees in concreto dient aan te tonen. Verzoeker blijft hier echter in gebreke nu hij louter verwijst naar het rapport “Treatment van Returnees”. Nergens uit zijn verklaringen is echter gebleken of en wat verzoeker dient te vrezen en dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan ook werkelijk problemen zal kennen omwille van het feit dat hij er lange tijd niet heeft gewoond. De Raad herhaalt bovendien dat zowel de commissaris-generaal als de Raad reeds in het kader van zijn vorig verzoek geen geloof hechtten aan zijn beweerd verblijf in Iran. Verzoeker brengt geen concrete elementen bij waaruit kan blijken dat hij bij terugkeer naar Afghanistan omwille van zijn langdurige afwezigheid (anders) gepercipieerd en gevisieerd zal worden. Verzoeker toont op geen enkele manier aan dat zijn afwezigheid in Afghanistan voor hem risico's inhoudt en dat hij zijn leven in Afghanistan niet opnieuw zou kunnen opnemen.”*

De Raad benadrukt dat in het kader van verzoekende partij haar vorig, vijfde verzoek om internationale bescherming -waarbij zij met een geheel ander en nieuw relaas op de proppen kwam en toegaf tijdens haar eerste vier verzoeken om internationale bescherming leugenachtige en bedrieglijke verklaringen te hebben afgelegd, in een vergeefse poging de Belgische asielinstanties te misleiden- bij 's Raads arrest nr. 183 050 van 27 februari 2017 werd vastgesteld en geoordeeld dat verzoekende partij haar beweerde verblijf in Iran gedurende twee decennia voorafgaand aan haar vertrek naar België niet aannemelijk maakt.

Bij voormeld arrest van de Raad werd tevens, met betrekking tot verzoekende partij haar stelling totaal vervreemd te zijn van de Afghaanse gemeenschap -een argumentatie die zij in het kader van haar vorig, vijfde verzoek om internationale bescherming meermaals aanbracht, net zoals zij dit bij haar huidige zesde verzoek opnieuw doet-, het volgende geoordeeld: *“Waar verzoeker aanvoert dat hij volledig is vervreemd van de Afghaanse samenleving, dient erop gewezen dat hiervoor reeds werd gesteld dat geen geloof kan worden gehecht aan zijn beweerde verblijf in Iran gedurende twee decennia voorafgaand aan zijn vertrek naar België en dat uit de arresten inzake zijn tweede en zijn vierde asielaanvraag bleek dat hij zijn afkomst uit en verblijf in Kabul voorafgaand aan zijn vertrek naar België wél aannemelijk maakte. Er kan dan ook niet worden ingezien dat verzoeker dermate vervreemd zou zijn van de Afghaanse samenleving dat dit in zijn hoofde zou leiden tot een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of tot een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. Verzoeker laat overigens na, buiten een mogelijk probleem met het Afghaanse accent (gehoorverslag CGVS, p. 5), enig concreet element aan te voeren waaruit zou kunnen blijken dat hij vervreemd is van de Afghaanse samenleving en komt niet verder dan het louter opwerpen van deze bewering.”*

Verzoekende partij brengt in het kader van huidige zesde verzoek om internationale bescherming geen nieuwe feiten of elementen bij die voormelde beoordeling in een ander daglicht plaatsen. De algemene stelling van verzoekende partij dat zij duidelijk een Iraans accent heeft, is geenszins van aard afbreuk te doen aan de verschillende concrete vaststellingen gedaan in het kader van haar vorig, vijfde verzoek om internationale bescherming op grond waarvan werd besloten dat aan haar beweerde decennialange verblijf in Iran geen geloof kan worden gehecht, terwijl zij voorheen (in het kader van haar voorgaande verzoeken om internationale bescherming) haar afkomst uit en verblijf in de stad Kabul wel aannemelijk wist te maken. Overigens, het feit dat men zich een bepaald accent eigen aan een bepaald land eigen maakt, vormt op zich geenszins een onomstotelijk bewijs in dat bepaald land (gedurende een bepaalde periode) te hebben verbleven, zoals verzoekende partij voorhoudt, daar dit bijvoorbeeld ook kan worden aangekweekt of aangeleerd door elders in een ander land met iemand/een bevolkingsgroep van dat land te communiceren waarvan het accent eigen is. Bovendien worden vele talen in meerdere, verschillende landen gesproken en hebben vele bevolkingsgroepen zich in andere landen gevestigd, met als gevolg dat die talen en accenten mee verhuizen en in tal van verscheidene landen worden gesproken.

Aan verzoekende partij haar bewering gedurende meer dan 20 jaar in Iran te hebben verbleven, wordt geen geloof worden gehecht, net zoals zij evenmin *in concreto* aannemelijk maakt dat haar afwezigheid in Afghanistan voor haar risico's inhoudt en dat zij haar leven in Afghanistan niet opnieuw zou kunnen opnemen.

4.2.2. Waar verzoekende partij voorts wijst op en volhardt in haar homoseksuele geaardheid, verwijst de Raad naar de grond in de beschikking van 19 juni 2019 waar dienaangaande wordt vastgesteld als volgt: *“De in het verzoekschrift ontwikkelde argumentatie dat hij in het verleden niet gedurfd heeft om de waarheid te vertellen over zijn seksuele geaardheid omdat zijn raadsman van Afghaanse origine was, is niet meer dan een gekunstelde post-factum verklaring en overtuigt de Raad allerminst. Van verzoeker kan en mag redelijkerwijs verwacht worden dat hij zijn seksuele geaardheid, zo dit op enige waarheid zou berusten, reeds in het kader van zijn vorig verzoek zou hebben aangekaart daar hij luidens zijn verklaringen al enkele jaren geleden homoseksueel zou zijn geworden. De behandeling van een verzoek om internationale bescherming geschiedt in vertrouwen en wantrouwen is geen reden om in het onthaalland onjuiste informatie omtrent het asielrelaas te geven. De medewerkingsplicht vereist van verzoeker dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijk informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas.*

Verzoeker gaat met zijn betoog overigens voorbij aan de overige in de bestreden beslissing gedane pertinente vaststellingen. Zo weet verzoeker slechts weinig doorleefde en vage antwoorden te geven over de bewustwording van zijn geaardheid en legt verzoeker ongeloofwaardige verklaringen over de beweerde seksuele betrekkingen die hij in Iran (wiens verblijf aldaar overigens reeds in het kader van zijn vorig verzoek ongeloofwaardig werd geacht) zou hebben gehad met andere mannen.

Verder wordt in de bestreden beslissing op goede gronden vastgesteld dat alles er op wijst dat verzoeker louter om opportunistische redenen met S.Z. huwde in Nederland. Behoudens loutere kritiek brengt verzoeker geen concrete elementen bij die de desbetreffende pertinente en deugdelijke vaststellingen, die alles grondslag vinden in het administratief dossier, weerleggen of ontkrachten.

Daar geen geloof wordt gehecht aan verzoekers beweerde homoseksualiteit, is de verwijzing van verzoeker naar rapporten betreffende de problematiek van homoseksualiteit in Afghanistan irrelevant.”

Per schrijven van 15 september 2019 heeft verzoekende partij de Raad een aanvullende nota bezorgd met hierin, zoals zij het omschrijft, het *“Bewijs over de gevolgde procedure in Nederland”*.

Uit de bij de aanvullende nota gevoegde documenten omtrent de procedure in Nederland blijkt dat bij besluit van 15 juni 2018 verzoekende partij haar aanvraag voor een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd in Nederland werd afgewezen. Verzoekende partij diende hier bezwaar tegen in, doch dit bezwaar werd bij beschikking van de Nederlandse Immigratie- en Naturalisatiedienst van 19 juli 2018 kennelijk ongegrond bevonden. In die betreffende beschikking d.d. 19 juli 2018 staat o.a. vermeld dat verzoekende partij om een verblijf vraagt bij haar partner, de heer Z., doch dat haar in het bestreden besluit wordt tegengeworpen dat zij geen bewijsstukken heeft overgelegd van haar partnerrelatie, dat zij niet aantoonde dat zij met de heer Z. een relatie heeft die in voldoende mate op een lijn te stellen is met een huwelijk, dat uit haar verklaringen onder meer blijkt dat zij elkaar nog maar kort kennen sinds september 2017 en dat zij ‘voornemens’ hebben om als partners samen door het leven te gaan, dat verzoekende partij sinds 13 januari 2018 in Nederland verblijft en er asiel aanvroeg, doch in het kader van die procedure geen melding maakte van haar relatie met de heer Z., en dat zij in haar bezwaar(schrift) niet aannemelijk maakt dat er sprake is van een exclusieve en duurzame relatie tussen haar en de heer Z. Verzoekende partij ging, zo blijkt uit overige door haar bijgebrachte documenten, tegen die beschikking (die een einde maakte aan haar verblijfsrecht in Nederland) in beroep bij de Nederlandse rechter. De rechtbank zou, zo blijkt uit het bijgebracht schrijven van een Nederlands advocatenkantoor, doch de rechterlijke beslissing zelf wordt niet neergelegd waardoor dit niet kan worden geverifieerd, het beroep gegrond hebben verklaard en de beslissing op bezwaar hebben vernietigd. Hierop volgend zou blijkens het bij de aanvullende nota gevoegde schrijven (met een schets van het verloop) *“Op 12 april 2019 (...) R.”* –verzoekende partij- zijn *“opgeroepen door de IND om zijn zaak wederom voor te leggen. R. is niet geweest om hem moverende redenen. Vervolgens heeft de IND zijn eerder genomen besluit gehandhaafd.”*

Zoals verzoekende partij in haar aanvullende nota zelf aangeeft, hebben de betreffende door haar bijgebrachte documenten betrekking op haar verblijfsprocedure in Nederland, die evenwel geheel losstaat van onderhavige procedure in het kader van huidig zesde verzoek om internationale bescherming. Deze stukken, waarmee verzoekende partij vergeefs haar geaardheid tracht te staven, gaan niet in op en bevatten hoe dan ook geenszins concrete en overtuigende elementen die ook maar enigszins van aard zijn de eerder in het kader van huidig zesde verzoek om internationale bescherming gedane bevindingen omtrent haar ongeloofwaardig bevonden voorgehouden geaardheid in een ander daglicht te plaatsen. De Raad acht het overigens eveneens zeer opmerkelijk dat blijkens de bijgebrachte beschikking van de Nederlandse Immigratie- en Naturalisatiedienst van 19 juli 2018 verzoekende partij tijdens haar (procedure in het kader van) asielaanvraag in Nederland geen melding maakte van haar beweerde relatie met Z., net zoals zij hier in België tijdens haar vorig, vijfde verzoek om internationale

bescherming met geen woord repte over haar seksuele geaardheid. Het onvermeld laten van dergelijke in het kader van haar verklaarde vrees voor vervolging dermate essentiële elementen doet op ernstige wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid ervan.

4.2.3. In de beschikking van 19 juni 2019 wordt voorts vastgesteld dat *“Wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, blijkt uit de bestreden beslissing en het administratief dossier dat verzoeker afkomstig is uit de stad Kabul alwaar er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van het leven of de persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.*

Verzoeker brengt geen concrete gegevens aan die vermogen aan te tonen dat de door verweerder aangebrachte informatie onjuist of achterhaald is en dat er zich een andere conclusie opdringt. Integendeel, verzoekers informatie ligt in dezelfde lijn als deze van verweerder.

Verzoeker toont evenmin persoonlijke omstandigheden aan die in zijn hoofde het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen.”

Verzoekende partij ontkracht, noch weerlegt deze vaststelling. Zij legt ter terechtzitting 2 krantenartikelen neer aangaande enkele recente aanslagen in de Afghaanse hoofdstad begin september 2019. Ofschoon deze recenter zijn dan de info van de commissaris-generaal in het administratief dossier, werpen zij geen ander licht op de informatie van het Commissariaat-generaal vervat in het administratief dossier omtrent de veiligheidssituatie in Kabul. De betreffende artikelen liggen immers, net als de eerder door verzoekende partij bijgebrachte informatie, in dezelfde lijn als de informatie door de commissaris-generaal bijgebracht. Zowel uit de informatie van de verzoekende als die van de verwerende partij blijkt namelijk dat het geweld er doorgaans doelgericht van aard is en in hoofdzaak de vorm aanneemt van aanvallen op 'high profile' doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. 'High profile' doelwitten zoals overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse en internationale veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid worden gevisieerd, zoals dit ook het geval was bij de incidenten waarvan sprake in de door verzoekende partij bijgebrachte artikelen. Het gegeven dat er in Kabul met enige regelmaat aanslagen worden gepleegd waarbij ook burgerslachtoffers te betreuren vallen, wordt niet miskend. Uit de bijgebrachte informatie blijkt echter niet en verzoekende partij brengt voorts geen concrete gegevens aan waaruit zou blijken dat zich in Kaboel een situatie van “open combat” of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten voordoet. Er zijn geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat elke burger die zich in Kaboel vestigt een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat deze analyse niet langer actueel of correct zou zijn. Ze toont niet aan dat de veiligheidssituatie inmiddels zodanig is gewijzigd dat het niet langer opgaat te stellen dat er actueel voor burgers in Kaboel geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet bestaat. Verzoekende partij toont voorts geen persoonlijke omstandigheden aan die in haar hoofde het risico op ernstige schade in de zin van voormelde bepaling van de Vreemdelingenwet verhogen.

4.2.4. Verzoekende partij beperkt zich voor het overige tot het formuleren van algemene stellingen en kritiek, zoals de kritische bemerking dat niet werd geantwoord op de argumenten van het verzoekschrift waarbij zij nalaat dit engszins toe te lichten en te onderbouwen, zonder evenwel voorts concreet in te gaan op en daadwerkelijk concrete en valabele argumenten bij te brengen met betrekking tot de in beschikking van 19 juni 2019 opgenomen grond die deze in een ander daglicht kunnen plaatsen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen). Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig oktober tweeduizend negentien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS